

We Lwowie, dnia 14. grudnia 1906.

Aleg. 63

Sprawozdanie

Wydziału krajowego w sprawie budowy pawilonu izolacyjnego, budynku gospodarskiego z lodownią i trupiarni przy szpitalu powszechnym w Sanoku.

Wysoki Sejmie!

Szpital powszechny w Sanoku zbudowany w czasach, gdy nie liczone się dostatecznie z wymogami higieny i potrzebami szpitala, posiada już tylko gmach główny, przedstawiający pewną względną wartość, choć nie ma należytej przestrzeni i światła, na co w nowoczesnych budowlach szpitalnych szczególną zwraca się uwagę — posiada westibul ciasny i wąskie korytarze, wychodki cuchnące i niedające się czysto utrzymać. Inne zaś budynki są w stanie opłakanym. Dom, w którym prócz mieszkania sióstr Miłosierdzia i kaplicy znajduje się pralnia, jest zawilgocony i zagrzybiony, wymaga przeto dla uratowania budynku natychmiastowych robót adaptacyjnych.

Pawilon izolacyjny, zaledwo kilka metrów oddalony od głównego budynku, obejmuje tylko dwa małe pokoje mogące pomieścić zaledwo cztery łóżka — nie ma w nim, ani miejsc ustępowych, ani łazienek, a cały budynek drewniany jest zupełnie spróchniały i nadal nie do użycia.

Trupiarnia zaś i budynek gospodarczy, w którym pomieszczony był dezinfektor i drewnitnie szpitalne, zniszczył pożar na wiosnę roku 1906.

Taki stan szpitala wymagałby zaprojektowania poważniejszych inwestycji a mianowicie: prócz odbudowy spalonych budynków to jest trupiarni, budynku gospodarskiego i zniszczonego pawilonu izolacyjnego wskazanem by było także postawienie budynku dla kuchni, pralni ze susznią i magazynem, pomieszczonych dotąd bardzo niewłaściwie w głównym gmachu i domu mieszkalnym sióstr Miłosierdzia — wreszcie urządzenia wodociągów w starym gmachu i poprawienia kanalizacyi.

Wydział krajowy widzi się jednak zmuszonym ograniczyć swój wniosek tylko do wykonania tych budowli, które są najnaglejsze i niezbędne, a to z powodu dwóch ujemnych warunków tego szpitala, które na razie na większy nakład nie pozwalają.

Mianowicie szpital Sanocki nie rozporządza dostatecznym obszarem gruntu na odpowiednie pomieszczenie potrzebnych ponadto budynków i cierpi na brak wody; starania zaś zaradzenia temu ostatniemu brakowi okazały się dotąd bezskuteczne.

Z tych przeto powodów postanowił Wydział krajowy przedłożyć Wysokiemu Sejmowi wniosek o upoważnienie na wykonanie następujących budowli:

Trupiarni, która zawierać będzie pokój na wystawę zwłok, salę sekcyjną, dezinfektor i werandę dla uczestników pogrzebu.

Pawilonu izolacyjnego na 7 łózek pomieszczonych jedno w separacie, a sześć w dwóch salkach na dwa i cztery łóżek. Ponadto zawierać on będzie gabinet dla lekarza, pokój dla dozorecy, dwa wychodki i łazienki.

Budynku gospodarczego, który pomieści lodownię, skład na słomę, drewninę, kurniki i chlewy.

Oprócz wyż wymienionych nowych budowli niezbędnem jest zarządzenie odgrzybienia paru ubikacyi w mieszkaniu sióstr Miłosierdzia i rozszerzenie kanalizacji na nowe budynki.

Według sporządzonych przez architekturę Wydziału krajowego planów i kosztorysów łączny koszt nowych budowli, robót adaptacyjnych oraz wewnętrznego urządzenia powstać mających budynków, obliczony został na 36.329 koron.

Szpital prócz skromnego funduszu rezerwowego, który przeznaczony jest na konieczne adaptacje w gmachu głównym, nie posiada żadnych funduszy, którymi w pierwszej linii obowiązany byłby pokryć choć w części kosztą budowy.

W myśl postanowień §. 15. ustawy z dnia 28. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 47, skoro Wys. Sejm uchwali potrzebę tych budowli, przypadnie połowa wynikających stąd kosztów na ciężar funduszu szpitalnego, który pokryje je przez zaciągnięcie dłuższo terminowej pożyczki, spłacalnej z taksy leczenia, drugą zaś połowę obowiązana jest pokryć gmina miasta Sanoka.

Na podstawie powyższego sprawozdania Wydział krajowy uprasza:

Wysoki Sejm raczy uchwalić:

1. Sejm uznaje potrzebę budowy pawilonu izolacyjnego, budynku gospodarskiego z lodownią i trupiarni, tudzież potrzebę zarządzenia odgrzybienia mieszkania sióstr Miłosierdzia przy szpitalu powszechnym w Sanoku.

2. Sejm upoważnia Wydział krajowy do zaciągnięcia pożyczki w tej wysokości, jaka okaże się potrzebną do pokrycia połowy kosztów tych budowli i adaptacyi.

Z Rady Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomerji wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Marszałek krajowy:
St. Badeni, w. r.

Sprawozdawca:
Mieczysław Onyszkiewicz, w. r.
Członek Wydziału kraj.